

Teràpia

L'autora de l'article Cristina Marqués.

«Teràpiar» és el text guanyador del tercer premi del Premi Llegir 2023-2024. En aquest article inèdit, Cristina Marqués ens narra com la lectura pot salvar-nos en els moments difícils. Llegir ens fa lliures, llegir ens fa viure.

Un altra sessió, 21 dies. Analítica. Olor de net amb l'essència amenaçadora de la mort. El crit de la química ampliat des del catèter nodreix la cuirassa del verí. La ment no para. He meditat. He sentit amb generositat la fortalesa de les amigues i els amics que m'acompanyen, alguns amb paraules, altres amb la mirada, altres amb la complicitat del tacte o la tendresa del silenci. Ara, la butaca de l'hospital de dia bressola indefensió, una vegada més. No és temor. No és feblesa. No és soledat. És vulnerabilitat.

La veu del dubte. La possibilitat. La proximitat del no-res...

La infermera, professional en el tacte; rigorosa en el tractament; sincera amb la mirada; resiliència amb el tot: —ja t'ho saps, tot ha d'anar bé, però si sents algun dolor, qualsevol molèstia; picor, pressió; crida'm...Ara, ja saps, dues horettes.

“Quan sent que els efectes del tractament em debiliten, escolte els batecs del llibre a la meua mà i, encara que no puga seguir llegint, és en aquest precís instant quan el bàlsam inicia el seu camí.”

I és aquest el temps que no puc controlar. Instants de davallada d'atracció de risc; segons d'eufòria confiada; detalls de fidelitat nua en el tractament; pinzellades d'estima que sustenten tot el que m'envolta. I una vegada més: buit. Silenci. Precipici. Voràgine. Desesperança. Necessitat.

És llavors el moment del nosaltres. Recolzat en un coixinet de mà i els ulls decidits a esbrinar les possibilitats del demà. És el moment de cada pàgina. L'ascens a l'ermita, els mots de la muntanya i Mila acompassada de la Solitud que ara assaborisc. No semblava el millor company, però la desconexió, el desarrelament, la por i la consciència de la solitud ens uneix. No puc deixar de llegir. I és així que em sé viva. La lectura m'escolta, m'acompanya, em bressola i acull sense cap mena d'exigència. No tinc cap necessitat de mostrar-me disposada, ni tan sols he de simular consciència del que patisc. Amb el llibre visc i camine altres vides; cride el Maties o acompanye la Mila, *mire la quietesa ombrívola del capvespre* i em repense. Cada línia és una porta oberta, subratlle, marque amb enganxines la veu dels qui em permeten viure més i millor.

Quan sent que els efectes del tractament em debiliten, escolte els batecs del llibre a la meua mà i, encara que no puga seguir llegint, és en aquest precís instant quan el bàlsam inicia el seu camí. El miratge del làudan de Brunel·la; *una dolça addicció que la proveïa de petits mossos de felicitat* em fa sentir la força i les ganes que cap altra teràpia aconseguiria. Alguns personatges m'acompanyen de la mà d'autores i autors a qui agraiïc l'existència. *Les mans de la deixeblla* amb el rerefons de Shelley o els tocs d'*El Perfum* de Süskind que sovintegen les obres d'Anna Moner són un xiuxiueig en acabar cada sessió. En el meu cas, la lectura és el protector no sols d'estómac, sinó de l'ànima que em permetrà, malgrat tot, continuar.

Acaronar cada línia com si fos l'horitzó de la mar quan faig boies, puntejar els mots i ser conscient de les sinopsis que s'hi esdevenen; passar la pàgina i sentir la necessitat d'avançar mentre dibuixe al cor allò que descorden els lòbuls frontal i temporal, són algunes de les accions que em perfilen el somriure. Sí, just ara, quan l'últim numeret del degotador és a zero. Les filtracions de la solitud de Mila, èrtica i greu que davalla decidida han cristal·litzat en mi.

Llegir em fa viure.

Cristina Marqués